

Jan Ingvar Toft og Bjørn Berge er to av tre nye i Vamp etter fjorårets omorganisering. Torsdag kveld spilte de i Sandnes Kulturhus. FOTO: Kristian Jacobsen

Nye Vamp har litt å gå på

Leif Tore Lindø

Publisert: 28. mai 2015 21:52 Oppdatert: 28. mai 2015 21:52

Dette er ikke den beste utgaven vi har sett av Vamp. Men det kan fort bli det.

Vamp

I fjor forsvant Torbjørn Økland, Calle Apeland og Paul Hansen ut av Vamp. De to første hadde vært med siden oppstarten i 1991. Dermed forsvant litt av grunnmuren. Igjen satt Øyvind Staveland og sønnen Odin. Inn i varmen kom originalvokalist Jan Ingvar Toft, gitarist Bjørn Berge og bassist Kjetil Dalland.

Hva har det gjort med Vamp?

Vel, først og fremst er mye ved det gamle. Feler, fløyter, havet, dramatik, havet, fuglar, månemenn og humler, minst 13 stykk i et norgesglass. Vi nevnte havet? Staveland senior har fremdeles brei beinføring med knekk i knærne når det skal spilles saftig. Odin Staveland synger sine ballader, slik vi er blitt vant med. Likevel er det et annet Vamp vi ser. Vi tar det fra toppen.

Toft er Vamp

Jan Ingvar Toft og Vamp har funnet hverandre igjen. Det bør ikke overraske noen at det fungerer. Toft på scenen er en blanding av landstryker, professor, klovn og vokalautoritet. Han er den beste vokalisten Vamp har hatt. Ikke den med vakrest stemme, det var Paul Hansen. Ikke den med mest mannekraft, det var Vidar Johnsen. Toft er den beste fordi han bringer litt fantaskap inn i Vamp. Han er rufsete, kantete, uberegnelig og dramatisk på en annen måte enn de andre. De siste årene har Vamp stått i fare for å bli for glatte, for ordentlige og for pene. Toft er en vaksinasjon mot dette. Han synger originalt, teatralisk og humoristisk, med like mye vekt på formidlingen som på

teknisk presisjon. Gitarspillet hans følger samme oppskrift. Det passer Vamp utmerket.

Toft er også løyen. Han vitser, både i og mellom sangene. Når Odin Staveland synger en pianoballade om kjærlighetstrøbbel, kontrer Toft med en liten, tøysete motsang om kjærestens vemmelige venninner som klager på skjegget hans. Introduksjonen til de stakkars 13 humlene i det mye omtalte norgesglasset, som ble til en sang i 1979, får følgende haleheng: "Da var dere i publikum knapt pensjonert". Nydelig skuldersonkende. Mannen klarer også å gjøre fast føde av sviskepuddingen "Tir n'a Noir". Stort kudos.

Toft er Vamp. Ferdig diskutert.

Bluesmaskin til pynt

Den største x-faktoren i dagens Vamp er Bjørn Berge, bluesmaskinen som nå skal spille folkpop og alskens non-blues. I likhet med Toft, og i motsetning til mannen han har erstattet, er også Berge en mann som kan ta rennafart og danse med djevelen. I Vamp er han strukturert, ryddig og god, men villskapen ligger der og bryter vannskorpa når anledningen byr seg. Litt for sjelden etter min smak. Én gang slipper han virkelig løs, og det er den eneste gangen det virkelig lukter svidd av denne konserten. Blues-Berge imponerer for så vidt med allsidighet og en god forståelse av Vamps musikalske prosjekt. Ingen overraskelse det heller. Men hva med å bytte ut de for mange Odin-bak-pianoetballadene med litt mer rennafart fra godeste

Berge? Sånne folk kan man ikke ha til pynt.

Gitarlyden er ny. Banjo, dobro og Tofts finurlige miks av mjukfingerspill og klasking har kastet på dør elgitar med effektbokser. Der forsvant noe av fylden, men erstatningen er kleddelig. Berge, som ligner mer og mer på Lillebjørn Nilsen, må bare fram i lydbildet.

Sistemann av de nye er bassist Kjetil Dalland som erstatter Calle Apeland. Stødig type, ingen rampelystjuv, men også her virker det som Staveland har truffet godt.

Øving, øving

Dette er ikke den beste utgaven vi har sett av Vamp, men det kan fort bli det. Konserten i Sandnes kulturhus var fin, tross litt oppstartsproblemer. En seig og litt daff versjon av "Månemannen", litt rusk her og der, en knapp konsert (75 minutter) og folk som kanskje ikke slapp seg helt laus. Et par nye sanger fikk vi også, blant annet sangen om Staveland barnebarn "Elmer", en lettbeint og sjarmerende liten sak. Nytt stoff tar alltid litt tid før det setter seg.

Nye Vamp er nettopp det, et nytt band. Odin Staveland på trommer, når han ikke synger pianoballader. Toft som nytt midtpunkt, ny bassist og ny gitarist. En mann mindre enn tidligere, mindre store klanger, mer luft, mer fant og med en del nye sanger. Potensialet i Vamp etter omorganiseringen er skyhøyt. Nå gjelder det bare å møblere riktig, spille hardere på de nye styrkene og først og fremst få flere konserter i beltet.